

„Befehl, Majestät!“

„N-e-k-je v mestu,“ je pričel cesar počasi, prav kakor bi mu beseda iz ust ne hotela, „nekje v mestu je gostilna, kamor zahaja rusko veličanstvo! He!“

Adjutant je še vedno stal kot sveča.

„Grof Wallenstein! Vitez Manzurov vam bo povedal, kje je ta gostilna! He!“

„Ni treba, veličanstvo! Sem sam že bil doli!“

Cesar Franc je pristopil k svojemu pobočniku, ga prijel za gumbo pri uniformi, mu gledal v oči ter dejal: „Sie, sie Windhund!“

Nato je odšel s smehljajočim obrazom.

Pobočnik grof Wallenstein-Wartemberg pa je bil čez mero srečen, ker ga je njega veličanstvo milostivo blagovolilo imenovati „Windhund“.

(Dalje prihodnjič.)

Vse za druge . . .

Hrepenenje duše moje
prestopilo prag je tvoj . . .
V tvoji sobi sreča, radost,
solčnih žarkov pestri roj! . . .

Hrepenenje duše moje
v tebe vprlo je pogled
koprneče, kakor k solncu
mladi se ozira cvet.

V tvoji sobi radost . . . sreča . . .
solčni žarki . . . zvonek smeh . . .
Vse za druge! . . . Hrepenenje
šlo je s solzami v očeh! —

Vekoslav Spindler.

